

Identitetspolitikens store taber er kvinderne

Publiceret 12/10/2020 i [Bøger/LGTB+/Minoriteter](#) af [Bjarke Larsen](#)

IDENTITETSPOLITIK // ANMELDELSE – Det er ikke svært at finde absurde eksempler på følgerne af identitetspolitisk fundamentalisme. Men hvordan får vi etableret en nuanceret debat om fænomenet? Tre meget forskellige debatbøger sætter kritisk fokus på identitetspolitikken, skriver POV's anmelder Bjarke Larsen, der er begejstret for "Generation krænket" af franske Caroline Fourest, som han kalder oplysende og nuanceret. Mindre imponeret er han af "den sure gamle, nationalkonservative politiker", Henrik Dahl, som man dog alligevel kan få noget ud af, hvis man gerne vil have indblik i det borgerlige Danmarks syn på sagen. En tredje bog af Karen M. Larsen fortæller om, hvordan man undgår at blive kørt over af det identitetspolitiske tog.

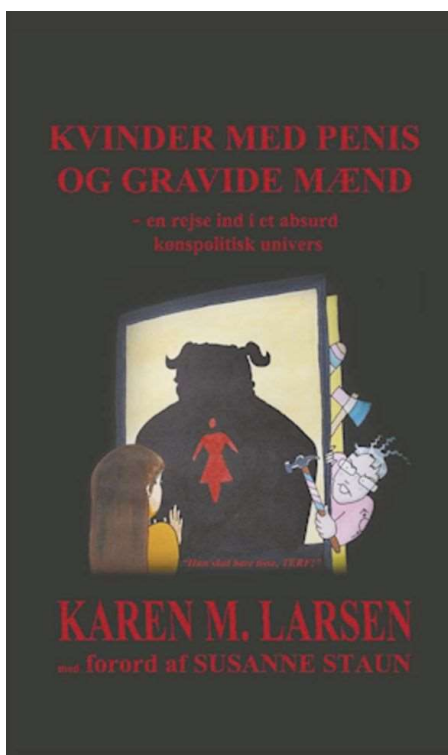
For et år siden – 5. oktober 2019 – skulle medlemmer af gruppen Lesbiske Feminister til møde i Kvindehuset i København. Men da de ankom, var indgangen blokeret med en kraftig kæde, og en gruppe af radikale transaktivister hindrede dem i at komme ind.

Senere samme måned [beslattede Kvindehusets ledelse](#), at gruppen Lesbiske Feminister fremover ikke har adgang til Kvindehuset.

I lande som USA, Canada og Australien har transaktivisterne i vidt omfang fået opfyldt deres ønsker, bl.a. med det resultat, at det i nogle sportsgrene er blevet umuligt for kvinder at nå til tops, fordi de øverste pladser er optaget af biologiske mænd, der definerer sig som kvinder

Hvad var deres brøde? Som lesbiske ønsker de ikke at have seksuelle relationer til personer med penis – heller ikke når der er tale om transseksuelle, der definerer sig som kvinder, men som ikke har gennemgået en kønsskifteoperation.

Så kaldes de *TERF'er* (Trans-Ekskluderende Radikale Feminister) af transaktivisterne, transfobisk og alt muligt andet i samme boldgade. Der blev [skrevet om det i enkelte medier](#), da det skete, men sagen døde hurtigt ud.

DE RADIKALE AKTIVISTER VIL HAVE SPROGET ÆNDRET GRUNDLÆGGENDE, SÅ KØNSMARKERINGERNE (HAN/HUN F.EKS.) FJERNES HELT, OG DER I STEDET INDFØRES KØNSNEUTRALE PRONOMINER. Disse radikale transaktivister insisterer på, at alle, der definerer sig som kvinde, har ret til at blive behandlet som kvinder. Og det gælder også, selv om de stadig har mandlige kønsorganer. De vil f.eks. sidde i kvindeafdelingen af fængslerne, også selvom den pågældende er dømt for voldtægt, de vil have adgang til kvinders omklædningsrum og toiletter, og de vil konkurrere som kvinder i sport.

I lande som USA, Canada og Australien har de i vidt omfang fået opfyldt deres ønsker, bl.a. med det resultat, at det i nogle sportsgrene er blevet umuligt for kvinder at nå til tops, fordi de øverste pladser er optaget af biologiske mænd, der definerer sig som kvinder. De radikale aktivister vil have sproget ændret grundlæggende, så kønsmarkeringerne (han/hun f.eks.) fjernes helt, og der i stedet indføres kønsneutrale pronominer.

Kampene langs de identitetspolitiske frontlinjer

I Danmark er vi ikke nået så langt ned ad den vej. Der er sagt nej til det med kvindefængslerne, men denne gruppe har fået adgang til kvindeherbergerne, hvis gæster er nogle af de mest skrøbelige kvinder. Beboerne på kvindeherberg har ofte en tung bagage med i form af tæsk og seksuelt misbrug som små, og en del er nødt til at tjene penge ved prostitution. De kvinder vil rigtig gerne have herberget som et fristed uden mænd, og de er bange for disse ikke-opererede transkvinder.

Eksemplerne nævnes i den lille bog "Kvinder med penis og gravide mænd – en rejse ind i et absurd kønspolitisk univers", der er udgivet af Karen M. Larsen og med forord af Susanne Staun.

Vover man sig ind i dette eksplosive minefelt, bliver man næsten pr. automatik stemplet som transfobisk og risikerer at få et kobbelt rasende såkaldte *Social Justice Warriors* på nakken

Karen M. Larsen er aktiv i gruppen [Lesbiske Feminister](#), og bogen er en samling af blog- og debatindlæg fra de seneste år, opdelt i temaer. Ved at læse disse kommentarer får man et levende indblik i, hvordan kampene raser langs de identitetspolitiske frontlinjer, og konklusionen er lige så trist, som den er tydelig: Identitetspolitikens største tabere er kvinder i almindelighed og lesbiske i særdeleshed.

Det er desværre ikke noget, der fylder i den hjemlige debat, og vover man sig ind i dette eksplosive minefelt, bliver man næsten pr. automatik stemplet som transfobisk og risikerer at få et kobbelt rasende såkaldte *Social Justice Warriors* på nakken.

SJW's er en løs gruppering, der kommer mange steder fra, men grupper af SJW-aktivister er i stand til at rejse shitstorme, især på Twitter, som store virksomheder, politiske partier og selv regeringer vælger at bøje sig for.

En svær debat kræver vilje til dialog

Danskerne er et af de folkefærd i Europa, [der er mest positive over for transseksuelle](#) – i hvert fald til en vis grænse. Men det bliver uundgåeligt en svær diskussion, for lynhurtigt bliver der tale om, at to eller flere gruppers krav på anerkendelse og respekt kolliderer:

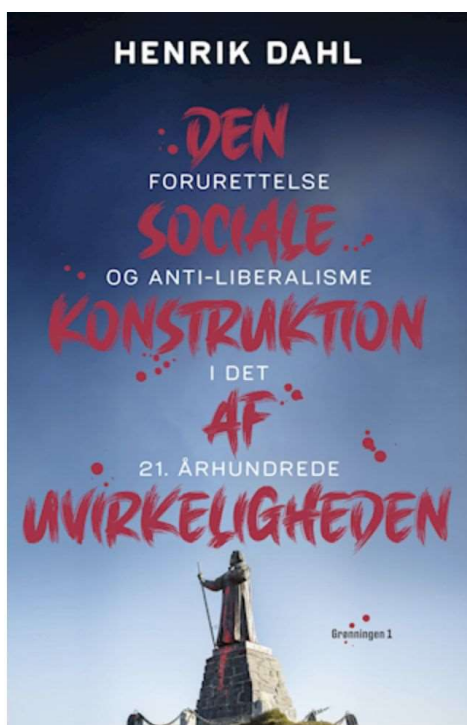
Har de sårbare biologiske kvinder på herbergerne mere ret til at kunne være i et rent kvindeunivers om natten, eller har de ikke-kønsopererede transkvinder, der heller ikke har det nemt, krav på at blive anerkendt som "rigtige" kvinder?

Desværre fornemmer man ingen vilje til dialog eller kompromis fra transaktivisternes side.

Der er heller ikke megen vilje til dialog og kompromis hos Henrik Dahl, der netop har udgivet "Den sociale konstruktion af uvirkeligheden – forurettelse og anti-liberalisme i det 21. århundrede".

De identitetspolitiske SJW-krigere kræver alt, Henrik Dahl vil give dem præcis ingenting. Dahl, der er en af Folketingets mest højtprofilerede og velartikulerede værdikrigere, fremstår i bogen desværre først og fremmest som en sur gammel nationalkonservativ mand

Hvor de identitetspolitiske SJW-krigere kræver alt, vil Henrik Dahl give dem præcis ingenting. Dahl, der er en af Folketingets mest højtprofilerede og velartikulerede værdikrigere, fremstår i bogen desværre først og fremmest som en sur gammel nationalkonservativ mand.

UREFLEKTERET REAKTIONÆR – HENRIK DAHL

DØMMER HÅRDT I SIN NYE BOG.

Bogens grundholdning synes at være, at enhver forandring er til det værre, og giver man først Fanden en lillefinger, har de identitetspolitiske krigere, inden man får set sig om, snuppet ikke bare hele hånden men afmonteret det liberale demokrati til fordel for

omfattende censur, privilegier og særrettigheder til forskellige grupper herunder en fornægtelse af, at de biologiske forskelle på mænd og kvinder spiller nogen rolle andet end ved forplantning og mange andre dårligheder.

Jeg deler på lange stræk Henrik Dahls bekymring for de negative sider af identitetspolitikken og frygten for, at vi får "amerikanske tilstande", men mange af de konkrete sager, der kommer frem i den løbende debat, kræver en langt mere nuanceret stillingtagen, end Henrik Dahl er indstillet på.

Bogen efterlader desværre indtryk af, at han ikke for alvor interesserer sig for de problemer, identitetspolitikken udspringer af. Jo, han kommer med rituelle udsagn om, at racisme, seksuelle krænkelser og lignende selvfølgelig skal bekæmpes, men han mener ikke, at man på nogen måde kan tale om strukturel racisme, sexismen etc.

I stedet lægger han hele skylden for identitetspolitikken fremkomst på "masseuniversiteterne" i den vestlige verden, hvor alt for mange ifølge ham får en universitetsuddannelse. Det har ført til faldende akademiske standarder, og derfor har alt dette volapyk kunnet vinde indpas.

"Ureflekteret reaktionær"

I bogen skriver Henrik Dahl meget morsomt om sidste del af forrige århundrede, at "en betydelig del af det at være borgerlig var på det tidspunkt at være ureflekteret reaktionær".

Henrik Dahl fortsætter dog desværre traditionen, og da jeg læste bogen, kom jeg til at tænke på Tante Sofies vise fra "Folk og røvere i Kardemomme By":

*Uhadada! Hvor er jeg gal. Jeg er så vred og sur,
for her i Kardemomme er der ingenting, der duer.
Hvis alle bare var som jeg, så gik det nok til sidst.
Men ingen er som jeg, og det er meget trist!*

Det er synd, for så dårlig er bogen heller ikke.

Henrik Dahl når omkring mange sider af identitetspolitikken og har mange relevante pointer, selv om han også trækker på for mange af de gamle fortærskede eksempler, der allerede er diskuteret til hudløshed, såsom sagen på CBS, hvor en studerende følte sig ekskluderet, da man sang "Den danske sang er en ung, blond pige".

Fransk bog har det hele

Alt det, jeg savner i Henrik Dahls bog, kan man til gengæld finde i "Generation krænket" med undertitlen "fra sprogpolti til tankepoliti". Den er glimrende oversat fra fransk til et

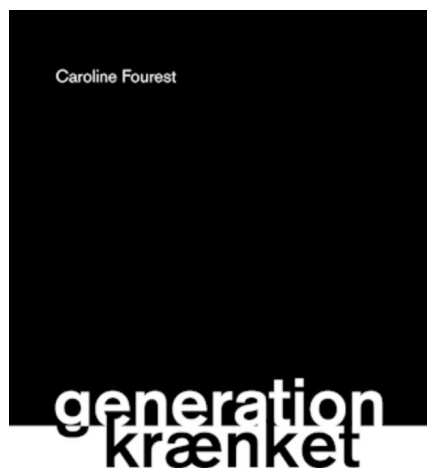
letflydende dansk og skrevet af Caroline Fourest, der er venstreorienteret lesbisk aktivist, og som sad i redaktionen af Charlie Hebdo under Muhammedkrisen.

Hun deler Henrik Dahls grundbækymring, men hun går anderledes nuanceret til værks og undersøger de forskellige sider af identitetspolitikken med langt større fordomsfrihed. F.eks. begrebet "kulturel appropriation" (at bruge dele af andre etniske gruppers kulturarv).

Jo, konkluderer hun, i nogle tilfælde er der tale om et kulturelt tyveri, man bør tage afstand fra, som f.eks. når vestlige museer ikke vil tilbagelevere de kunstgenstande, der blev fragtet til Europa under kolonialismen.

Er det ikke ubetinget godt, at Elvis Presley begik "kulturel appropriation" og "stjal" den sorte musik, spørger hun? Det løftede musikken ud af ghettoerne og gav de sorte musikere helt nye muligheder

Men at nogle i ramme alvor f.eks. har sagt, at hvide ikke må dyrke yoga, fordi det er kulturel appropriation af indisk kultur, finder hun latterligt. Og er det ikke ubetinget godt, at Elvis Presley begik "kulturel appropriation" og "stjal" den sorte musik, spørger hun? Det løftede musikken ud af ghettoerne og gav de sorte musikere helt nye muligheder. Og var blues på tilsvarende vis nogensinde kommet ud af ghettoen, hvis ikke Rolling Stones havde begået kulturel appropriation?

fra sprogpoliti til tankepoliti

Ernst & Sohn

FOUREST CAROLINE HAR NUANCERNE MED. HENDES BOG ER FREMRAGENDE, SKRIVER BJARKE LARSEN.

Hendes bog er spækket med eksempler fra den franske debat, men det er kun inspirerende og nogle gange tankevækkende at høre om andet end den angelsaksiske verden, som vi ellers altid gør herhjemme. F.eks. at læse om, hvordan universitetsansatte i Frankrig helt

anderledes end i Danmark står vagt om den akademiske frihed og ytringsfriheden og f.eks. forsvarer et teater, der vil spille et stykke, som radikale SJW'ere vil have forbudt. Modsat danske akademikere, der har det med at stikke hovedet i busken.

Verden forandrer sig – vi må følge med

Udviklingen går stærkt og verden forandrer sig. Danmark bliver aldrig etnisk homogent igen, som det var for 50 år siden, kolonialismen er et afsluttet kapitel, kvinder er kommet meget langt i retning af ligestilling, og nye samfundsgrupper kræver den anerkendelse, som de to sidstnævnte forfattere er enige om er definitionen af identitetspolitik.

Det må nødvendigvis sætte sig mange spor i samfundet på alle planer. Nogle af disse forandringer er for mig at se helt naturlige og uskyldige, som at sige inuit i stedet for eskimo, hvis der er et reelt ønske om det. Andre må vi sige nej til, hvis vi vil bevare det liberale demokrati i nogenlunde den form, vi kender det – eller der må indgås kompromisser efter nuancerede diskussioner.

Læs Dahls bog for at finde ud af, hvor det borgerlige Danmark er ved at placere sig. Læs Fourest for en nuanceret gennemgang af de centrale begreber fra et venstreorienteret synspunkt og for eksempler fra andre lande end de angelsaksiske. Læs Larsens bog for et indblik i den konkrete hverdagskamp for ikke at blive kørt over af det transideologiske tog

Derfor vil debatten om identitetspolitikken fortsætte i mange år endnu, og med de tre bøger er man godt rustet.

Læs Henrik Dahls bog for den danske vinkel og for at finde ud af, hvor det borgerlige Danmark er ved at placere sig.

Læs Caroline Fourest for hendes nuancerede gennemgang af de centrale begreber fra et venstreorienteret synspunkt og for at læse om eksempler fra andre lande end de angelsaksiske og Danmark (eneste minus ved bogen er, at den i høj grad mangler en indholdsfortegnelse).

Og læs Karen M. Larsens bog for at få et indblik i den konkrete hverdagskamp for ikke at blive kørt over af det transideologiske tog

Næsten fyret for at tale kinesisk

Til sidst endnu et absurd eksempel på identitetspolitikens amokløb i den amerikanske hverdag.

En amerikansk professor i erhvervs-kommunikation fortalte i en af timerne om fyldord som 'øh', man helst skal undgå på forretningsmøder, og som eksempel nævnte han det kinesiske ord 'nei ge'. Det udtales på en måde, der kan minde om 'nigger' – der som bekendt er blevet så betændt i først USA, og nu i resten af verden, at det nu konsekvent kun kaldes 'n-ordet'. Også herhjemme og uanset sammenhæng.

En gruppe studerende klagede og skrev bl.a., at [deres mentale sundhed var blevet påvirket af episoden](#). Professoren blev sat til at undervise i noget andet, mens sagen blev undersøgt.

En fyring lurede i horisonten, men sagen skabte så meget debat, at professoren fra næste semester kan vende tilbage til sit normale skema, efter at han har undskyldt (for hvad?) og efter at de amerikanske ligestillingsmyndigheder har undersøgt sagen og frifundet ham. Men mon ikke han undlader at bruge 'nei ge' som eksempel, selv om en milliard mennesker har mandarin som deres modersmål?

LÆS FLERE ARTIKLER OM POLITIK OG SAMFUND [FRA BJARKE LARSEN HER](#)

[Henrik Dahl: "Den sociale konstruktion af virkeligheden – forurettelse og anti-liberalisme i det 21. århundrede"](#). 201 sider. Forlaget Grønningen

1. ★ ★ ★

[Caroline Fourest: "Generation krænket" med undertitlen "fra sprogpolti til tankepoliti"](#). Oversat fra fransk af Karsten Nielsen. 170 sider. Forlaget Grønningen 1. ★ ★ ★ ★ ★

[Karen M. Larsen: "Kvinder med penis og gravide mænd – en rejse ind i et absurd kønspolitisk univers"](#). 186 sider. Forlaget Underskoven. ★ ★ ★ ★

Topillustration: Identitetspolitik antager mange former, men ofte taber kvinderne, skriver Bjarke Larsen i sin tredobbelte anmeldelse. Foto fra: [The Chesterton Spy](#).

- BJARKE LARSEN
- SENESTE ARTIKLER

Jeg er journalist og redaktør og driver bl.a. nicheforlaget Pressto (www.forlaget-pressto.dk), der har specialiseret sig i bøger om børn og unge med diagnoser eller andre udfordringer i hverdagen. Desuden er jeg initiativtager til festivalen Historiske Dage (www.historiske-dage.dk). Jeg er uddannet journalist og har både arbejdet freelance og haft eget firma. Senest var jeg i perioden 2011-16 chefredaktør på branchebladet BogMarkedet. Før det har jeg lavet PR og

branding for diverse virksomheder og skrevet om udenrigspolitik med særligt fokus på Afrika og 3. verden.

Politisk har jeg en fortid hos De Radikale, bl.a. som redaktør af partiets medlemsblad. I dag er jeg passivt medlem af Socialdemokratiet.

I en menneskealder boede jeg i Sønderborg, hvor jeg bl.a. i 10 år redigerede det satiriske årshæfte æ Rummelpot. I dag slår jeg mine folder i en haveforening i Sydhavnen.

Du kan donere beløb til min journalistik via Mobile Pay og Swipp på 20 74 68 44. Alle beløb, store som små, er velkomne.